

[Frøde Jakobsen.]

ministeren også ville høre efter, hvad vi siger til den højtærede udenrigsminister.

Denne tilbageholdenhed, ja, den gælder vel især den officielle holdning. Vi andre må have lov til at give luft for vor ængstelse. Men jeg vil ikke bebrejde regeringen den positive holdning til det, der er sket.

Der er forhåbentlig stadig grund til at stille sig afventende, selv om vi jo nok ville have talt mere positivt, hvis det var i går end i dag. Derimod mener jeg, at der er al grund til at spørge regeringen, om den ikke trods dette intermezzo står fast ved sin erklæring i tiltrædelseserklæringen den 6. februar, at en indstilling af de amerikanske luftbombardementer i Nordvietnam uden betingelser må være den første forudsætning for, at forhandlinger kan komme i gang. Altså en opfordring til USA på linje med den foregående regerings om ensidigt og betingelsesløst stop af bombardementerne af Nordvietnam.

Der er grund til at gøre dette helt klart, for det, som er sket, er jo noget helt andet. Man taler om bombestop. Det er ikke betingelsesløst. Det slås tværtimod fast, at hvis der ikke kommer forhandlinger i gang efter dette, så begynder bombardementerne igen, med præsident Thieus og Nixons sammenfaldende udtryk „om ca. 3 uger“, med Johnsons — som naturligvis har mere autoritet — mere vage, men alligevel entydige ord: hvis der ikke kommer forhandling i gang, så vil vi vise fjenden, at vor fælles styrke er uovervindelig. Dermed er jo også sagt, at det ikke er et permanent bombestop.

Og endelig og mest afgørende: det er med sorg, vi i dag har konstateret, at det bombestop er meget mindre fuldstændigt end det, præsident Johnson gav os anledning til at tro. Jeg vil sige, at jeg med nogen forbavselse hørte hr. Erik Kragh. Jeg ved for det første ikke, hvad det er for vanskeligheder, hr. Erik Kragh har haft med at komme til orde om Vietnam. Hvis der har været vanskeligheder, er det i hvert fald lykkedes hr. Erik Kragh at overvinde dem, for det forekommer mig da, at det langtfra er første gang, jeg har hørt hr. Erik Kraghs tale om Vietnam.

Men det, der forbavsede mig i den forbindelse, var, at man også endnu i dag kan

tale om det næsten fuldstændige bombestop for 90 pct. af Nordvietnam. Det har da ikke noget med realiteterne at gøre. Bomberne falder i dag nærmere Kinas grænser end demarkationslinjen. Hr. Erik Kragh har talt om en margen af hensyn til de amerikanske tropper i Khe San-basen, som skulle beskyttes. Det er en bred margen. Og hvad der er lige så betydningsfuldt: der falder flere bomber, end der har gjort i lange tider. 105 bombetogter på ét døgn — det er ikke det, der kan kaldes en nedtrapning. Det er en opgivelse af en af krigens former, oven i købet efter at det har vist sig, at den strider mod sin hensigt. Bomberne over Hanoi, Haiphong og det røde delta, hvor de mange mennesker bor, det er tværtimod det, som har tømret det vietnamesiske folk sammen i en fælles forbitrelse, et fælles had og en fælles angst for, hvad amerikanernes nærværelse i Vietnam kan betyde.

Nej, der er snarere bare tale om en ændret og antagelig klogere strategi. Dette kan vel desværre ikke føre til fred med Hanoi, men hvis det skulle føre til fred med Hanoi, ja, så er det jo et stort skridt, som vi alle sammen må ønske, men det er da ikke fred, for det er slet ikke først og fremmest Nordvietnam, man er i krig med. Det er, ligesom folk glemmer det, også i Amerika. Det er befolkningen i syd, som har rejst sig, rejst sig i en national og social rejning, og Nordvietnam, som kommer sine landsmænd til hjælp langsomt og tøvende. Det er derfor mere dér, i Sydvietnam, der er grund til at holde op med bombningerne. Det er endnu mere dér, der er grund til at demonstrere sin vilje til fred. Sådan noget, som den amerikanske general Gavins plan har lagt et grundlag for.

Men det er jo aldeles ikke befrielsesfronten, USA rækker en hånd imod. Det fremgår også tydeligt af Johnsons tale, hvis man gør sig den ulejlighed at læse det hele.

Engang var det Sovjet, man ville slutte freden i Vietnam med. Engang var det Kina. Det var noget i den retning, som skete i 1954, og derfor var den fred en fred, der ikke duede til noget som helst, og at slutte fred med Nordvietnam er ikke væsentlig forskelligt herfra. Naturligvis, det vil blive lettere derefter at knuse modstanden i Sydvietnam — det tror jeg på